A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (hetedik tanács)

2020. június 4.*

„Fellebbezés – Közszolgálat – Európai Külügyi Szolgálat (EKSZ) – Ideiglenes alkalmazott – Lelki zaklatás – Segítségnyújtás iránti kérelem – A kérelem elutasítása – Megsemmisítés iránti és kártérítési kereset – Az Európai Unió Alapjogi Chartájának 41. cikke – A meghallgatáshoz való jog – EUMSZ 266. cikk – A megsemmisítést kimondó ítélet végrehajtása”

A C-187/19. P. sz. ügyben,

az **Európai Külügyi Szolgálat (EKSZ)** (képviselik: S. Marquardt és R. Spac, meghatalmazotti minőségben)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2019. február 22-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

Stéphane De Loecker, az EKSZ korábbi ideiglenes alkalmazottja (lakóhelye: Brüsszel [Belgium], képviseli: J.-N. Louis ügyvéd)

felperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (hetedik tanács),

tagjai: P. G. Xuereb tanácselnök, T. von Danwitz és A. Kumin (előadó) bírák,

főtanácsnok: P. Pikamäe,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: francia.

Ítéletet

1 Fellebbezésével az Európai Külügyi Szolgálat (EKSZ) az Európai Unió Törvényszéke 2018. december 13-i De Loecker kontra EKSZ ítélet (T-537/17, nem tették közzé, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2018:951), amellyel egyrészt megsemmisítette a Stéphane De Loecker által az Európai Unió tisztviselői személyzeti szabályzata 12a. és 24. cikke alapján benyújtott segítségnyújtás iránti kérelmét elutasító 2016. október 10-i határozatot (a továbbiakban: vitatott határozat), másrészt elutasította az utóbbi keresetét annyiban, amennyiben az az általa állítólagosan elszenvedett kár megtérítésére irányult.

Jogi háttér

2 Az Európai Unió tisztviselői személyzeti szabályzata (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) 12a. cikke, amelyet az Európai Unió egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételek (a továbbiakban: alkalmazási feltételek) 11. cikke értelmében analógia útján a szerződéses alkalmazottakra is alkalmazni kell, az alábbiakat írja elő:

„(1) A tisztviselő tartózkodik a pszichológiai [helyesen: lelki] vagy szexuális zaklatás minden formájától.

[…]

(3) »Pszichológiai zaklatás« [helyesen: lelki zaklatás]: bármely olyan helytelen magatartás, amely egy időszak során ismétlődően vagy rendszeresen előfordul, és olyan fizikai magatartást [helyesen: olyan magatartást], szóbeli vagy írott nyelvhasználatot, gesztusokat vagy más cselekvéseket tartalmaz, amelyek szándékosak, és alkalmasak arra, hogy bármely másik személy személyiségét, méltóságát, fizikai vagy pszichológiai integritását [helyesen: testi vagy lelki épségét] aláássák.”

[…]”

3 E személyzeti szabályzat 24. cikke, amelyet az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 11. cikke értelmében analógia útján a szerződéses alkalmazottakra is alkalmazni kell, így rendelkezik:

„Az Unió segítséget nyújt minden tisztviselőnek, különösen olyan személy elleni eljárásban, aki a tisztviselő vagy családtagjai sérelmére, a tisztviselő beosztása vagy feladatainak ellátása miatt fenyegetést, becsületsértést, rágalmazást, illetve bármely, személy vagy vagyon elleni támadást követett el.

Az Unió egyetemlegesen megtéríti a tisztviselőnek az ilyen esetben elszenvedett kárt, amennyiben azt nem a tisztviselő szándékos vagy súlyosan gondatlan magatartása okozta, és az elkövetőtől nem tudott kártérítést kapni.”

4 Az említett személyzeti szabályzat 90. cikke értelmében:

„(1) Az e személyzeti szabályzat hatálya alá tartozó bármely személy kérelmezheti, hogy a kinevezésre jogosult hatóság határozatot hozzon személyével kapcsolatban. A kinevezésre jogosult hatóság a kérelem benyújtásának időpontjától számított négy hónapon belül közli az érintett személlyel indokolással ellátott határozatát. Amennyiben ezen időszak végén a kérelemre nem érkezik válasz, ezt úgy kell tekinteni, mint a kérelemre adott visszautasító választ, amely ellen a következő bekezdésnek megfelelően panasszal lehet élni.

(2) Az e személyzeti szabályzat hatálya alá tartozó bármely személy panaszt nyújthat be a kinevezésre jogosult hatósághoz az őt hátrányosan érintő intézkedés ellen; ez arra az esetre is vonatkozik, amikor az említett hatóság határozatot hozott, és arra az esetre is, amikor az elmulasztotta a személyzeti szabályzatban előírt intézkedés elfogadását. A panaszt három hónapon belül kell benyújtani […]

[…]

A kinevezésre jogosult hatóság a kérelem benyújtásának időpontjától számított négy hónapon belül közli az érintett személlyel indokolással ellátott határozatát. Amennyiben ezen időszak végéig a panaszra nem érkezik válasz, ezt úgy kell tekinteni, mint egy vélelmezett elutasító határozatot, amely ellen a 91. cikknek megfelelően fellebbezni lehet."

A jogvita előzményei

5 A jogvitának a megtámadott ítélet 5–39. pontjában ismertetett előzményei a következőképpen foglalhatók össze.

6 Az EKSZ S. De Loeckert négyéves szerződéssel vette fel ideiglenes alkalmazottként, hogy a belga diplomáciai szolgálatoktól kirendelt alkalmazottként töltse be 2011. január 1-jétől a küldöttségvezetői állást az Európai Unió bujumburai (Burundi) küldöttségénél (a továbbiakban: küldöttség).

7 2013. június 10. és 14. között a képviseletnél az EKSZ képviseleteinek támogatásával és értékelésével foglalkozó szolgálat és az Európai Bizottság „Fejlesztés és Együttműködés – EuropAid" főigazgatóság közös delegációja (a továbbiakban: értékelő delegáció) végzett vizsgálatot. Az értékelő delegáció jelentéstervezete megállapította, hogy S. De Loecker súlyos kötelezettségszegéseket követett el a képviselet igazgatásában, mind az irányítás, mind pedig a személyi állomány tagjai közötti konfliktusok kezelését illetően. Az említett tervezethez tizenhét ajánlást csatoltak, köztük S. De Loecker azonnali visszarendelését az EKSZ székhelyére konzultáció céljából.

8 2013. június 21. és augusztus közepe között az EKSZ igazgatási főigazgatója S. De Loecker helyzetét illetően telefonon többször kapcsolatba lépett a belga Külügyminisztérium igazgatótanácsának elnökével.

9 2013. június 24-én az igazgatási főigazgató telefonon tájékoztatta S. De Loeckert arról, hogy sürgősen visszarendelték az EKSZ székhelyére, Brüsszelbe (Belgium).

10 A 2013. június 27-én tartott ülésen az igazgatási főigazgató átadta S. De Loeckernek az értékelő delegáció jelentéstervezetének kivonatát, amely tartalmazta az őt érintő főbb megállapításokat.

11 2013. július 4-én az EKSZ „Afrika" osztálya ügyvezető igazgatójának elnökletével ülést tartottak Brüsszelben, amelyen az értékelő delegáció jelentéstervezetének megvitatása céljából az EKSZ több vezetője és S. De Loecker is részt vett. E megbeszélés során ez utóbbi öt munkanapot kapott arra, hogy írásbeli észrevételeket tegyen. Ezenkívül S. De Loecker azt állítja, hogy az ülés kezdetén az ülés levezető elnöke tájékoztatta őt arról, hogy „már meghozták az [őt a székhelyre visszarendelő] elvi döntést".

12 2013. július 7-én S. De Loecker megküldte az értékelő delegáció jelentéstervezetével kapcsolatos megjegyzéseit.

13 Az Európai Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselője (a továbbiakban: főképviselő) – munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságként eljárva – 2013. július 15-i határozatával S. De Loeckert szolgálati érdekből, azonnali hatállyal az EKSZ brüsszeli székhelyére helyezte át a célból, hogy az EKSZ Igazgatási és Pénzügyi Főigazgatósága humánerőforrás

igazgatóságán töltsön be állást. E határozat utolsó preambulumbekezdése jelzi, hogy e határozatot a 2012. és 2013. év során a képviseleten végzett több – köztük az értékelő delegáció által végzett – vizsgálatot követően tett megállapítások alapján hozták meg, amelyek a küldöttség igazgatásában elkövetett súlyos kötelezettségszegéseket tártak fel, amelyek többek között azzal a kockázattal jártak, hogy hátrányos befolyásolják az Unió együttműködési és fejlesztési politikájának végrehajtását.

14 2013. augusztus 23-án S. De Loecker e határozattal szemben ideiglenes intézkedés iránti keresetet és megsemmisítés iránti keresetet nyújtott be. E kereseteket az F-78/13. R, illetve az F-78/13. számon vették nyilvántartásba. Az Európai Unió Közszolgálati Törvényszékének elnöke a 2013. szeptember 12-i De Loecker kontra EKSZ végzésével (F-78/13 R, EU:F:2013:134) az ideiglenes intézkedés iránti kérelmet elutasította. A keresetet a Közszolgálati Törvényszék 2014. november 13-i De Loecker kontra EKSZ ítéletében (F-78/13, EU:F:2014:246) utasította el.

15 2013. december 9-i levelében S. De Loecker a személyzeti szabályzat 12a. és 24. cikke alapján megküldte a főképviselőnek a „Panasz” című dokumentumot, amelyben az igazgatási főigazgató általi lelki zaklatásra hivatkozott, és igazgatási vizsgálat megindítását kérte (a továbbiakban: segítségnyújtás iránti kérelem).

16 2013. december 20-i levelében a főképviselő visszaigazolta a segítségnyújtás iránti kérelem kézhezvételét, és arról tájékoztatta S. De Loeckert, hogy azt továbbította a Bizottság „Humánerőforrás és Biztonsági” Főigazgatóságának, annak érdekében, hogy e kérelmet az EKSZ szervezeti egységeivel együttműködésben „a személyzeti szabályzat szerinti határidőn belül” kezelje.

17 Ugyanezen a napon a főképviselő – mint munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság – tájékoztatta S. De Loeckert azon határozatáról, hogy 2014. március 31-i hatállyal megszünteti az ideiglenes alkalmazotti szerződését. Ez utóbbi 2014. március 28-án megsemmisítés iránti keresetet nyújtott be e határozattal szemben, amelyet a Közszolgálati Törvényszék a 2015. szeptember 9-i De Loecker kontra EKSZ ítéletével (F-28/14, EU:F:2015:101) elutasított.

18 2014. április 14-i határozatával a főképviselő munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságként eljárva elutasította a segítségnyújtás iránti kérelmet. E határozatban a főképviselő kifejtette, hogy mivel a segítségnyújtás iránti kérelem az igazgatási főigazgatóval szembeni vádakat tartalmazott, a Bizottság Vizsgálati és Fegyelmi Hivatalát (IDOC) bevonták az ügy intézésébe, és az IDOC – mivel úgy ítélte meg, hogy az ügy iratai alapján kellő tájékoztatást kapott – arra a következtetésre jutott, hogy nem szükséges igazgatási vizsgálatot indítani.

19 2014. július 14-én S. De Loecker a személyzeti szabályzat 90. cikke alapján panaszt nyújtott be a segítségnyújtás iránti kérelmét elutasító határozat ellen. E panaszt az EKSZ ügyvezető főtitkárának 2014. november 14-i határozata elutasította.

20 A Közszolgálati Törvényszék Hivatalához 2015. február 24-én benyújtott keresetlevelével S. De Loecker keresetet indított a segítségnyújtás iránti kérelmét elutasító, a főképviselő által 2014. április 14-én hozott határozat megsemmisítése iránt.

21 2015. december 16-i De Loecker kontra EKSZ ítéletével (F-34/15, EU:F:201 5:153) a Közszolgálati Törvényszék megsemmisítette ezt a határozatot azzal az ezen ítélet 45. pontjában szereplő indokkal, hogy az EKSZ nem tartotta tiszteletben S. De Loecker meghallgatáshoz való jogát, amivel megsértette az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 41. cikke (2) bekezdésének a) pontját. Az említett ítélet 44. pontjában kifejtett azon tényre támaszkodott, hogy az iratokból kitűnik, hogy az EKSZ, miután megkapta a segítségnyújtás iránti kérelmet, arra szorítkozott, hogy visszaigazolja annak 2013. december 20-i kézhezvételét, és az említett határozat meghozatala előtt e kérelem kezelése keretében egyáltalán nem hallgatta meg S. De Loeckert.

22 2015. december 17-i levelében S. De Loecker rákérdezett az EKSZ-nél, hogy milyen intézkedéseket kíván elfogadni az EUMSZ 266. cikknek való megfelelés érdekében. E kérdést a 2016. február 26-i és 2016. március 24-i levelében is megismételte.

23 2016. április 14-i levelében az EKSZ jelezte S. De Loeckernek, hogy panaszát a Közszolgálati Törvényszék 2014. november 13-i De Loecker kontra EKSZ ítéletére (F-78/13, EU:F:2014:246) és a 2014. szeptember 9-i De Loecker kontra EKSZ ítéletére (F-28/14, EU:F:2015:101) tekintettel kell megvizsgálni, amelyek „helybenhagyták" az EKSZ-nek az EKSZ brüsszeli székhelyére történő visszarendelésre, valamint az ideiglenes alkalmazotti szerződésének megszüntetésére vonatkozó határozatait. Az EKSZ azt javasolta neki, hogy a főképviselő által 2014. április 14-én aláírt választ a zaklatás miatti segítségnyújtás iránti kérelmére adott válasz tervezetének tekintse, és közölje vele azokat a tényeket, észrevételeket, valamint az azokkal kapcsolatos bizonyítékokat, amelyeket az ezen első kérelem keretében már benyújtott összes irathoz és magyarázathoz hozzá kívánt fűzni, annak érdekében, hogy bizonyítsa azon valószínűsítő körülmények fennállását, amelyek az ekkor hivatalban lévő igazgatási főigazgató olyan cselekményeire vonatkozó bizonyítékkezdeménynek minősülnek, amelyek alkalmasak igazolni ezeknek a személyzeti szabályzat értelmében vett zaklatás minősítését, és alátámasztják az igazgatási vizsgálat vele szemben való megindítását. Pontosította továbbá, hogy ez a javaslat S. De Loecker meghallgatásának minősül azzal kapcsolatban, hogy az adminisztráció a Közszolgálati Törvényszék 2015. december 16-i De Loecker kontra EKSZ ítéletének (F-34/15, EU:F:2015:153) végrehajtása keretében el kívánja utasítani a panaszát.

24 2016. május 4-i levelében S. De Loecker válaszolt a főképviselőnek, amelyben bizonyos eseményeket idézett fel.

25 2016. július 12-i levelében az EKSZ arról tájékoztatta őt, hogy a Bizottsággal kötött megállapodásoknak megfelelően a Bizottság szolgálatai felül fogják vizsgálni a segítségnyújtás iránti kérelmét. Az EKSZ hozzátette, hogy e felülvizsgálat során az iratokban szereplő információk alapján elemezni fogja, hogy az igazgatási vizsgálat megindításának szükségességét, és hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság válaszát e felülvizsgálat végén közlik vele.

26 Az EKSZ főtitkára a Közszolgálati Törvényszék 2015. december 16-i De Loecker kontra EKSZ ítéletének (F-34/15, EU:F:2015:153) végrehajtása keretében a felperes által a személyzeti szabályzat 12a. és 24. cikke alapján benyújtott segítségnyújtás iránti kérelmét részben mint elfogadhatatlant, és mint mindenképpen megalapozatlant elutasította.

27 2017. január 10-én S. De Loecker – a személyzeti szabályzat 90. cikke alapján – panaszt nyújtott be a vitatott határozattal szemben. A munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság ezt a panaszt a 2017. május 3-i határozattal elutasította.

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

28 A Törvényszék Hivatalához 2017. augusztus 11-én benyújtott beadványával S. De Loecker keresetet indított egyfelől a vitatott határozat megsemmisítése, másfelől az általa elszenvedett nem vagyoni kár megtérítése iránt.

29 Megsemmisítés iránti kérelmének alátámasztása érdekében két jogalapra hivatkozott, amelyek közül az elsőt az EUMSZ 266. cikk megsértésére, a másodikat pedig a védelemhez való jognak, közelebbről a Charta 41. cikkéből eredő meghallgatáshoz való jog és a hozzáférési jog megsértésére alapította.

30 A Törvényszék úgy vélte, hogy együtt kell vizsgálni e két jogalapot, amelyekkel S. De Loecker e bíróság szerint arra hivatkozott, hogy az EKSZ – mivel az előzetes vizsgálat során nem hallgatta meg őt – nem megfelelően hajtotta végre a Közszolgálati Törvényszék 2015. december 16-i De Loecker kontra EKSZ ítéletét (F-34/15, EU:F:2015:153).

31 A Törvényszék a megtámadott ítélet 56. pontjában megállapította, hogy az EKSZ a 2014. április 14-i határozat megsemmisítéséből arra a következtetésre jutott, hogy S. De Loeckert e határozat meghozatala előtt meg kellett volna hallgatni. Márpedig e bíróság szerint a Közszolgálati Törvényszék annak megállapításával, hogy ez utóbbi meggyőzhette volna az EKSZ-t arról, hogy eltérő határozatot hozzon, és többek között igazgatási vizsgálatot indítson, úgy vélte, hogy az eljárási hiba nem azon szakaszban jelentkezett, amelynek végén az EKSZ végleges határozatot fogadott el, hanem abban a szakaszban, amelyben az IDOC olyan vizsgálatot hajtott végre, amelynek eredményeként az EKSZ elfogadta az előzetes vizsgálati jelentését.

32 Egyébiránt a Törvényszék a megtámadott ítélet 58. pontjában megállapította, hogy ez az értelmezés megfelel a 2017. február 14-i Kerstens kontra Bizottság ítélet (T-270/16 P, nem tették közzé, EU:T:2017:74) indokolásának, amely az EKSZ állításával ellentétben a jelen ügyben alkalmazandó.

33 A Törvényszék a megtámadott ítélet 65. pontjában megállapította, hogy „az EKSZ – mivel nem hallgatta meg [S. De Loeckert] az igazgatási vizsgálat megindításakor előzetes elemzés keretében – nem hajtotta végre megfelelően a Közszolgálati Törvényszék 2015. december 16-i De Loecker kontra EKSZ ítéletét (F-34/15, EU:F:2015:153), és megsértette [S. De Loecker] meghallgatáshoz való jogát”. Erre tekintettel a Törvényszék megsemmisítette a vitatott határozatot.

A felek kérelmei

34 Fellebbezésében az EKSZ azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül az ítéletet;

– a vitatott határozat megsemmisítése iránti kérelmet illetően utasítsa el a keresetet mint megalapozatlant, és

– kötelezze S. De Loeckert a költségek viselésére.

35 S. De Loecker azt kéri, hogy a Bíróság:

– elsődlegesen mint nyilvánvalóan elfogadhatatlant, de mindenesetre mint megalapozatlant utasítsa el a keresetet, és

– az EKSZ-t kötelezze az összes költség viselésére;

– másodlagosan abban az esetben, ha a Bíróság hatályon kívül helyezi a megtámadott ítélet, állapítsa meg, hogy a jogvita eldöntését a per állása nem engedi meg, utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé, valamint a költségekről jelenleg ne határozzon.

A fellebbezésről

A fellebbezés elfogadhatóságáról

36 S. De Loecker arra hivatkozik, hogy a fellebbezés nyilvánvalóan elfogadhatatlan, mivel az EKSZ egyrészről a 2015. december 16-i De Loecker kontra EKSZ ítélet (F-34/15, EU:F:2015:153) alapjául szolgáló ügyben a Közszolgálati Törvényszék, másrészről pedig a Törvényszék előtt kifejtett érvek megismétlésére szorítkozik. Ebből következően az ilyen fellebbezés valójában csak a Törvényszékhez benyújtott kereset újbóli megvizsgálására és különösen a tényállás újbóli értékelésére irányul.

37 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint, amennyiben valamelyik fél az uniós jog Törvényszék általi értelmezését vagy alkalmazását kifogásolja, az elsőfokú eljárásban megvizsgált jogkérdések a fellebbezés keretében újból vita tárgyát képezhetik. Ha ugyanis valamelyik fél ily módon nem tudná fellebbezését a Törvényszék előtt már felhasznált jogalapokra és érvekre alapítani, akkor a fellebbezési eljárás részben értelmét vesztené (lásd: 2011. július 28-i Diputación Foral de Vizcaya és társai kontra Bizottság ítélet, C-474/09. P.–C-476/09 P., nem tették közzé, EU:C:2013:522, 60. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

38 Így, mivel az EKSZ azt rója fel a Törvényszéknek, hogy a Közszolgálati Törvényszék 2015. december 16-i De Loecker kontra EKSZ ítéletének (F-34/15, EU:F:2015:153) értékelése keretében tévesen értelmezte a Charta 41. cikkét, e kifogást nem teszi elfogadhatatlanná az, hogy megismétli azt az érvelést, amelyre első fokon már hivatkozott.

39 Ebből következően a fellebbezés elfogadható.

Az ügy érdeméről

40 Az EKSZ fellebbezése alátámasztásaként egyetlen jogalapra hivatkozik. Ebben azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 65. pontjában úgy ítélte meg, hogy az EKSZ azáltal, hogy az igazgatási vizsgálat megindítását megelőző előzetes vizsgálat keretében nem hallgatta meg S. De Loeckert, nem megfelelően hajtotta végre a Közszolgálati Törvényszék 2015. december 16-i De Loecker kontra EKSZ ítéletét (F-34/15, EU:F:2015:153), és megsértette S. De Loecker meghallgatáshoz való jogát.

41 Ez a jogalap három részből áll, amelyek közül az első azon alapul, hogy a Törvényszék elmulasztotta figyelembe venni azt a tényt, hogy S. De Loeckert meghallgatták, másodszor a Közszolgálati Törvényszék 2015. december 16-i De Loecker kontra EKSZ ítéletének (F-34/15, EU:F:2015:153) téves értelmezésén, harmadszor pedig azon alapul hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jelen ügyben a 2017. február 14-i Kerstens kontra Bizottság ítéletét (T-270/16 P, nem tették közzé, EU:T:2017:74) alátámasztó indokolást a célból, hogy megerősítse a Közszolgálati Törvényszék 2015. december 16-i De Loecker kontra EKSZ ítéletének (F-34/15, EU:F:2015:153) általa alkalmazott értelmezését.

Az egyetlen jogalap első részéről

42 E jogalap első részében az EKSZ lényegében azt rója fel a Törvényszéknek, hogy nem vette figyelembe a lefolytatott eljárást, sem pedig azt a tényt, hogy az EKSZ meghallgatta S. De Loeckert, és lehetőséget biztosított számára, hogy minden, az eredeti panaszát kiegészítő bizonyítékot előterjesszen, mielőtt előzetes vizsgálat lefolytatása céljából az ügyiratot újból a Bizottság szolgálataihoz nyújtotta volna be.

– A felek érvei

43 Az EKSZ lényegében arra hivatkozik, hogy az S. De Loecker által a 2013. december 9-én benyújtott eredeti panaszban szolgáltatott információk alapján folytatta az eljárást a Közszolgálati Törvényszék 2015. december 16-i De Loecker kontra EKSZ ítéletének (F-34/15, EU:F:2015:153) végrehajtása céljából. Kifejti, hogy lehetővé tette ez utóbbi számára mindazonáltal, hogy benyújtson bármely, általa előterjeszteni kívánt, e panaszt kiegészítő bizonyítékot, mielőtt új előzetes vizsgálat céljából újból benyújtja az iratokat a Bizottság illetékes szolgálataihoz és az IDOC-hoz. Az EKSZ úgy véli, hogy azzal, hogy S. De Loecker számára biztosította ennek lehetőségét, alkalmat adott számára arra, hogy az ügy iratainak az IDOC általi újbóli előzetes vizsgálata – tehát a vitatott határozat meghozatala – előtt meghallgassák. Márpedig a Törvényszék elemzése során e körülményt nem vette figyelembe.

44 Egyébiránt az EKSZ pontosítja, hogy az előzetes vizsgálat szempontjából célszerűbbnek tartotta azt, hogy S. De Loeckert felhívják álláspontjának ismételt írásbeli előterjesztésére, adott esetben további adatokkal kísérve, mint azt, hogy az eredeti panaszt az illetékes igazgatási hatóságok részére továbbítsák, vagy hogy S. De Loeckert közvetlenül az első előzetes vizsgálatot követően hallgassák meg. E szolgálatok új információk hiányában nyilvánvalóan nem jutottak volna az első vizsgálattól eltérő eredményre. Mivel S. De Loecker nem hozott fel semmilyen új körülményt, az új előzetes vizsgálat során nem kellett volna őt másodszor is meghallgatni.

45 Az EKSZ emlékeztet arra, hogy a jelen ügyben nem ruházta át az IDOC-ra hatásköreit, és lényegében pontosítja, hogy ebből következően kizárólag neki mint a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságnak feladata a meghallgatáshoz való jog tiszteletben tartásának biztosítása. Kifejti, hogy amennyiben nem kizárt, hogy ezen elemzés során az IDOC következetlenségeket állapít meg, vagy úgy véli, hogy bizonyos körülményeket tisztázni kell a panaszt benyújtó személlyel kapcsolatban, e hivatal javasolhatja az EKSZ-nek, hogy a panaszost kiegészítő információk megadására hívja fel. Az ilyen eljárás ugyanakkor nem a meghallgatáshoz való jog és a védelemhez való jog alkalmazási körébe tartozik, hanem az ügy adminisztráció általi vizsgálatára vonatkozik.

46 Az EKSZ a fentiekből azt a következtetést vonja le, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy vélte, hogy a Charta 41. cikke (2) bekezdésének a) pontjából eredő meghallgatáshoz való jog alkalmazandó az előkészítő aktus meghozatalának eljárása során is. A Törvényszék akkor is hibát követett el, amikor elmulasztotta figyelembe venni azt a tényt, hogy S. De Loeckert az ügy iratainak az IDOC általi új előzetes vizsgálata előtt meghallgatták.

47 Erre válaszul S. De Loecker azt állítja, hogy a segítségnyújtás iránti kérelmének vizsgálata során egyszer sem hallgatták meg érdemben.

48 S. De Loecker különösen arra hívja fel a figyelmet, hogy a jelen ügyben megküldte az EKSZ-nek a Belga Királyság Külügyminisztériuma irányító bizottsága elnökének azon levelét, amely megerősítette a segítségnyújtás iránti kérelmének alátámasztása céljából felhozott különböző bizonyítékokat. Azt állítja, hogy mivel az IDOC nem hallgatta meg, e bizonyítékokat nem tudta sem e hivatal előtt előterjeszteni, sem e levél másolatát átadni a hivatalnak, és nem is kérhette, hogy az említett levél íróját hallgassák meg az igazgatási vizsgálat során. Következésképpen a Törvényszék helyesen vélte úgy, hogy megsértették az ahhoz való jogát, hogy hasznos és hatékony módon meghallgassák, mielőtt az EKSZ elutasítaná a segítségnyújtás iránti kérelmét.

– A Bíróság álláspontja

49 Először is, mivel az EKSZ azt rója fel a Törvényszéknek, hogy az nem vette figyelembe azt a tényt, hogy az EKSZ S. De Loeckert úgy hallgatta meg, hogy lehetőséget adott számára minden, az eredeti kérelmét kiegészítő bizonyíték előterjesztésére, mielőtt az ügyiratot előzetes vizsgálat céljából újból benyújtotta volna a Bizottság illetékes szolgálatainak, meg kell állapítani, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 49. pontjában erre rámutatott, mielőtt – különösen az ítélet 57. pontjában – kifejtette volna, hogy az eljárást jellemző hiba az eljárás azon szakaszában merült fel, amelyben az IDOC előzetes vizsgálatot folytatott, amelyet követően e hivatal elfogadta az EKSZ-nek szánt előzetes vizsgálati jelentést.

50 Másodszor, mivel az EKSZ arra hivatkozik, hogy annak megállapításával, hogy a meghallgatáshoz való jogot alkalmazni kellett az előkészítő aktus meghozatalának eljárása során, a Törvényszék figyelmen kívül hagyta azt, hogy az EKSZ nem ruházta át hatásköreit az IDOC-ra, meg kell állapítani, hogy a megtámadott ítélet 57., 59. és 65. pontjából az következik, hogy a Törvényszék megállapította, hogy S. De Loeckert az IDOC által folytatott vizsgálat során, vagyis az eljárás azon szakaszában kellett volna meghallgatni, amelyet követően elkészítette az előzetes vizsgálati jelentését.

51 Következésképpen a Törvényszék nem mulasztotta el figyelembe venni az EKSZ által említett körülményeket, csupán azokból más jogi következtetéseket vont le.

52 A fentiekből következik, hogy az egyetlen jogalap első részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

Az egyetlen jogalap második és harmadik részéről

53 Az egyetlen jogalap második része a megtámadott ítélet 55–57. pontja ellen irányul. Ebben a részben az EKSZ lényegében azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen értelmezte a Közszolgálati Törvényszék 2015. december 16-i De Loecker kontra EKSZ ítéletét (F-34/15, EU:F:2015:153). A Törvényszék szerinte tévesen értelmezte ezt az ítéletet úgy, hogy az azt a kötelezettséget írja elő az EKSZ számára, hogy S. De Loeckert az előzetes vizsgálat szakaszában hallgassa meg.

54 Az egyetlen jogalap harmadik részében az EKSZ lényegében úgy véli, hogy a Törvényszék hibásan értékelt azáltal, hogy a Törvényszék 2017. február 14-i Kerstens kontra Bizottság ítéletének (T-270/16 P, nem tették közzé, EU:T:2017:74) indokait a jelen ügyre alkalmazta. Úgy érvel, hogy a Törvényszék nem veszi figyelembe azt a tényt, hogy az ezen ítélet alapjául szolgáló ügytől eltérően, amelynek tárgya az igazgatási vizsgálat során érvényesülő meghallgatáshoz való jog volt, a jelen esetben szóban forgó ügy e jognak a Bizottság szolgálatai által az EKSZ nevében végzett előzetes vizsgálat során történő állítólagos megsértésére vonatkozik, amely vizsgálat megelőzi az igazgatási vizsgálatot.

– *A felek érvei*

55 Az EKSZ lényegében arra hivatkozik, hogy téves a Közszolgálati Törvényszék 2015. december 16-i De Loecker kontra EKSZ ítéletének (F-34/15, EU:F:2015:153) a Törvényszék általi értelmezése, mivel a Törvényszék tévesen állapította meg, hogy ez az ítélet arra kötelezte az EKSZ-t, hogy S. De Loeckert már az IDOC előzetes vizsgálatának szakaszában hallgassa meg. Márpedig az EKSZ úgy véli, hogy az említett ítélet 44–49. pontjában a Közszolgálati Törvényszék kizárólag azt állapította meg, hogy az EKSZ megsértette S. De Loecker meghallgatáshoz való jogát az eljárást intézkedés nélkül lezáró, és így a panaszát elutasító vitatott határozat meghozatala előtt. Következésképpen a Közszolgálati Törvényszék úgy ítélte meg, hogy az ez utóbbi meghallgatására vonatkozó kötelezettséget tiszteletben kell tartani az EKSZ végleges határozatának meghozatala előtt, amely szükségszerűen az ügyirat IDOC általi előzetes vizsgálatát követően történt.

56 Az EKSZ először is azt állítja, hogy ez az előzetes vizsgálat nem minősül olyan sérelmet okozó aktusnak, amely S. De Loecker jogait érinti, hanem olyan tisztán előkészítő jellegű belső aktus, amely lehetővé teszi a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság számára annak mérlegelését, hogy meg kell-e indítani az igazgatási vizsgálatot, vagy sem. E tekintetben a Bizottság kontra Nanopoulos ítéletre (T-308/10 P, EU:T:2012:370, 85. pont) hivatkozik. Amikor a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság arról dönt, hogy megindítja-e, vagy sem, az igazgatási vizsgálatot, több tényezőt is figyelembe vesz, köztük az IDOC által végzett előzetes vizsgálatot. Így nem az előzetes vizsgálat az, amely hátrányos az érintett személy számára, hanem a segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító határozat. Márpedig ez utóbbi határozat meghozatala előtt a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság meghallgatja ezt a személyt, akinek ekkor lehetősége van bármely érvet felhozni, és bármilyen, a segítségnyújtás iránti kérelem benyújtásakor be nem nyújtott iratot benyújtani.

57 Másodszor az EKSZ rámutat arra, hogy munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságként a végső határozat meghozatala előtt biztosítania kell a meghallgatáshoz való jog tiszteletben tartását. Így az IDOC csak segítséget nyújt az EKSZ és a Bizottság illetékes szolgálatai közötti igazgatási megállapodás (Service-Level Arrangement – SLA) keretében.

58 Harmadszor az EKSZ jelzi, hogy sem a személyzeti szabályzat fegyelmi eljárásokra vonatkozó IX. mellékletéből, sem a Charta 41. cikke (2) bekezdésének a) pontjából nem tűnik ki, hogy a meghallgatáshoz való jog már az ügyirat előzetes vizsgálatának szakaszában is alkalmazandó lenne.

59 A jelen ügyben az EKSZ, miután lehetőséget biztosított S. De Loecker számára a zaklatás miatti panaszát alátámasztó bármely további bizonyíték előterjesztésére, az IDOC által végzett előzetes vizsgálat és az IDOC által adott ajánlás alapján úgy vélte, hogy az ügyirat nem tartalmaz elegendő olyan információt, amely a vele szembeni zaklatásra vonatkozó bizonyítékkezdeménynek minősülne. Az EKSZ következésképpen arról tájékoztatta S. De Loeckert, hogy nem tűnik indokoltnak igazgatási vizsgálatot indítani azon személy ellen, aki vele szemben állítólag megvalósította a zaklatás tényállását. Az EKSZ úgy véli, hogy az eljárás e szakaszában nem kellett őt újból meghallgatni. Ezzel szemben az EKSZ arra hivatkozik, hogy ha egy ilyen vizsgálat megindításáról határoztak volna, S. De Loeckernek lehetősége lett volna arra, hogy meghallgassák, azaz hogy az igazgatási vizsgálat alatt és – különösen – annak lezárása előtt további információkat és észrevételeket adjon elő.

60 Az EKSZ az egyetlen jogalapjának harmadik részében lényegében azt állítja, hogy a Törvényszék 2017. február 14-i Kerstens kontra Bizottság ítéletének (T-270/16 P, nem tették közzé, EU:T:2017:74) a megtámadott ítélet 58. pontjában hivatkozott indokolása nem alkalmazható a jelen ügyre.

61 Az EKSZ rámutat, hogy a Törvényszék 2017. február 14-i Kerstens kontra Bizottság ítélete (T-270/16 P, nem tették közzé, EU:T:2017:74), arra a kérdésre vonatkozott, hogy a szóban forgó uniós tisztviselővel szemben indított fegyelmi eljárást igazgatási vizsgálatnak kellett-e megelőznie. Az EKSZ szerint a Törvényszék ebben az ítéletben azt állapította meg, hogy a Bizottság nem tartotta tiszteletben a saját végrehajtási szabályait azáltal, hogy úgy indított fegyelmi eljárást, hogy nem folytatott le előzetes igazgatási vizsgálatot, amelynek során az érintett tisztviselőt meg kellett volna hallgatni. Márpedig a jelen ügy két okból nyilvánvalóan különbözik az említett ítélet alapjául szolgáló ügytől. Az EKSZ egyrészt kifejti, hogy ha igazgatási vizsgálatot indítottak volna, azt a zaklatás feltételezett elkövetője, nem pedig S. De Loecker ellen indították volna. Másrészt a jelen ügyben semmilyen igazgatási vizsgálat vagy fegyelmi eljárás nem indult.

62 Következésképpen a Törvényszék 2017. február 14-i Kerstens kontra Bizottság ítéletének (T-270/16 P, nem tették közzé, EU:T:2017:74), indokolásának a jelen ügyre történő alkalmazásával a Törvényszék összekeverte az eljárás különböző szakaszait, vagyis az előzetes vizsgálatot, az igazgatási vizsgálatot, a fegyelmi eljárást megelőző eljárást és a fegyelmi eljárást.

63 S. De Loecker vitatja az EKSZ által a Közszolgálati Törvényszék 2015. december 16-i De Loecker kontra EKSZ ítéletét (F-34/15, EU:F:2015:153) alátámasztó indokok értelmezésével kapcsolatos érvelésének megalapozottságát.

64 Ezenkívül S. De Loecker úgy véli, hogy nyilvánvalóan elfogadhatatlan az EKSZ arra vonatkozó érvelése, hogy a Törvényszék 2017. február 14-i Kerstens kontra Bizottság ítélete (T-270/16 P, nem tették közzé, EU:T:2017:74) nem ültethető át a jelen ügyre, mivel az EKSZ e célból semmilyen releváns elemet nem fejt ki, és mindenképpen vitatja ezt az érvelést.

– A Bíróság álláspontja

65 A megtámadott ítélet 65. pontjában a Törvényszék úgy vélte, hogy S. De Loeckert meg kellett volna hallgatni az eljárás első szakaszában, vagyis abban a szakaszban, amelyben az IDOC előzetes vizsgálatot végez, amelynek eredményeként jelentést fogad el, amely tartalmazza a zaklatás fennállására vonatkozó bizonyítékkezdemény fennállását, amely az igazgatási vizsgálat megindításának szükséges feltétele.

66 Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy az a személy, aki a személyzeti szabályzat 12a. és 24. cikke alapján amiatt nyújtott be segítségnyújtás iránti kérelmet, mert lelki zaklatás érte, a megfelelő ügyintézés elve alapján hivatkozhat az őt érintő tényekkel kapcsolatos meghallgatáshoz való jogra (lásd analógia útján: 2019. április 4-i OZ kontra EBB ítélet, C-558/17 P, EU:C:2019:289, 50. pont).

67 A Charta 41. cikke (2) bekezdésének a) pontja ugyanis úgy rendelkezik, hogy a megfelelő ügyintézés elve magában foglalja többek között mindenkinek a jogát arra, hogy az őt hátrányosan érintő egyedi intézkedések vele szemben történő meghozatala előtt meghallgassák.

68 A meghallgatáshoz való jog mindenki számára biztosítja azt a lehetőséget, hogy hasznos és hatékony módon ismertethesse az álláspontját minden közigazgatási eljárásban és minden olyan határozat elfogadása előtt, amely az érdekeit hátrányosan érintheti (lásd analógia útján: 2019. április 4-i OZ kontra EBB ítélet, C-558/17 P, EU:C:2019:289, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

69 Ezt követően pontosítani kell, hogy a meghallgatáshoz való jog kettős célt követ. Egyfelől az iratanyag vizsgálatát szolgálja, és azt, hogy a tényeket a lehető legpontosabban és helyesebben fel lehessen tárni, másfelől lehetővé teszi a hatékony védelem biztosítását az érintett számára. A meghallgatáshoz való jog különösképpen annak biztosítására irányul, hogy minden sérelmet okozó aktust az ügy teljes ismeretében hozzanak meg, és többek között célja annak lehetővé tétele az illetékes hatóság számára, hogy valamely hibát kijavítson, vagy az érintett személy számára, hogy személyes helyzetére vonatkozó olyan tényekre hivatkozhasson, amelyek a határozat meghozatala mellett vagy ellen szólnak, illetve arról, hogy annak mi legyen a tartalma (lásd ebben az értelemben: 2014. július 3-i Kamino International Logistics és Datema Hellmann Worldwide Logistics ítélet, C-129/13 és C-130/13, EU:C:2014:2041, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2014. december 11-i Boudjlida ítélet, C-249/13, EU:C:2014:2431, 37. és 59. pont).

70 A jelen ügyben a vitatott határozat, amellyel az EKSZ elutasította az S. De Loecker által a személyzeti szabályzat 12a. és 24. cikke alapján benyújtott segítségnyújtás iránti kérelmet, a Charta 41. cikkének (2) bekezdése értelmében vett, vele szemben meghozott és őt hátrányosan érintő egyedi intézkedésnek minősül.

71 Amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 59. pontjában rámutatott, és amint arra az EKSZ fellebbezésében hivatkozott, e szolgálat az IDOC által végzett előzetes vizsgálat alapján fogadta el a vitatott határozatot, amely e vizsgálat megállapításait tükrözi. E vizsgálat elvégzésének kereteit illetően pontosítani kell, hogy az EKSZ és a „Humánerőforrás és Biztonsági” Főigazgatóság között létrejött, Ares (2013)859A35 számú szolgálati szintű megállapodás 6. melléklete alapján a végső határozatot meghozó munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság ugyan továbbra is az EKSZ, az eljárás „gyakorlati” lefolytatása az IDOC feladata.

72 Amint az a jelen ítélet 24. és 25. pontjában kifejtésre került, S. De Loeckert azelőtt hallgatták meg, hogy az IDOC elvégezte volna vizsgálatát. Ezzel szemben nem hallgatták meg sem az IDOC által végzett előzetes vizsgálat keretében, sem azt megelőzően, hogy ez utóbbi ajánlásait megküldte volna az EKSZ-nek, sem azt megelőzően, hogy e szerv meghozta volna a vitatott határozatot.

73 Márpedig, mivel az EKSZ e határozatot az előzetes vizsgálat, valamint az IDOC ajánlásai alapján hozta meg, biztosítania kellett volna S. De Loecker meghallgatáshoz való jogának tiszteletben tartását azáltal, hogy lehetőséget ad neki észrevételei megtételére, és az IDOC által folytatott vizsgálat keretében esetlegesen további tájékoztatást nyújt. Annak meghallgatása ugyanis adott esetben arra indíthatta volna az IDOC-ot, hogy eltérő következtetéseket fogalmazzon meg, ami közigazgatási vizsgálat megindítását eredményezhette volna.

74 Ezt az értékelést megerősíti az a körülmény, hogy a lelki zaklatás miatti panasz keretében benyújtott segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító olyan határozat, mint a vitatott határozat, súlyos következményekkel járhat az érintett személy számára, mivel a lelki zaklatást megvalósító magatartás rendkívül romboló hatással lehet e személy egészségére, és az ilyen zaklatás megvalósulásának az adminisztráció általi esetleges elismerése önmagában is kedvező hatással járhat az említett személy felépülésére irányuló terápiás eljárásban.

75 Így a Törvényszék úgy állapította meg, hogy S. De Loecker meghallgatáshoz való jogát megsértették, hogy nem sértette meg a Charta 41. cikke (2) bekezdésének a) pontját és nem értelmezte tévesen a Közszolgálati Törvényszék 2015. december 16-i De Loecker kontra EKSZ ítéletét (F-34/15, EU:F:2015:153).

76 Az egyetlen jogalap harmadik részét illetően, amely a Törvényszék 2017. február 14-i Kerstens kontra Bizottság ítéletének (T-270/16 P, nem tették közzé, EU:T:2017:74) indokolására vonatkozik, elegendő megjegyezni, hogy amint az a megtámadott ítélet 58. pontjában az „egyébként” kifejezés használatából kitűnik, kizárólag a Törvényszék által felhozott mellékes indokról van szó. E feltételek mellett az egyedüli jogalap harmadik részét mint hatástalant el kell utasítani.

77 Ebből következően az egyedüli jogalap második részét mint megalapozatlant és harmadik részét mint hatástalant, következésképpen pedig a fellebbezést is el kell utasítani.

A költségekről

78 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése szerint, amely ugyanezen szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásra is alkalmazandó, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel S. De Loecker kérte az EKSZ költségek viselésére való kötelezését, és ez utóbbi pervesztes lett, őt kell a költségek viselésére kötelezni.

A fenti indokok alapján a Bíróság (hetedik tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság az Európai Külügyi Szolgálatot (EKSZ) kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások